

Ranskan Lakkotaisteluiden Johdosta

RANSKAN työläiset ovat käyneet usein huomattavan isoja lakkotaiteluita, mutta viime kuu alussa julistetut lakot olivat lukuisimmat ja osallistui niihin enemmän työläisiä kuin koskaan ennen. Joten voimme sanoa Ranskan työläisten lisännen yhden tärkeimmän lehden lakkotaiteluitensa historiaan viimeaikaisten toimenpiteittensä kautta.

Sensijaan että Ranskan työläiset olisivat julistaneet yhteislakon, julistivat he vain paikallisia lakkoja kautta maan ja kaikilla johtavimmilla tuotanto-, jako- sekä osittain liikennealoillakin. Lakkoutuneiden työläisten lukumääräksi on arvioitu vähintään miljoona ja ilmoitettiin heidän halvauttaneen lukuisia tuotantoaloja täydellisesti. Yksistään Pariisissa tiedotettiin lakkoon osallistuneen enemmän kuin 100,000 työläistä.

Työläiset alkoivat lakkoilla kautta Ranskan muutamaa päivää ennen kuin hallituksen vaihdos tapahtui, joten entinen hallitus jätti lakon sovittelemisen ja niinkutsutun vasemmistolaisen hallituksen, jonka pääministerinä on sosialisti Leon Blum, tehtäväksi.

Lakkoutuneiden työläisten menettelytapa oli yleensä sellainen, etteivät he poistuneet tehtaista osoittaakseen menneensä lakkoon, vaan jäivät työpaikoilleen siksi kunnes tehtaiden omistajat suostuivat heidän vaatimuksiinsa. Mennen he niinollen työmaalakkoon, jonka laisia lakkoja on täällä Yhdysvalloissakin puhjennut useita viime aikoina.

Lakkolaisten keskuudessa tiedotettiin olleen voimassa tarkoin määritellyt kurinpitosäädökset, mutta siitä huolimatta eivät työvoimanostajat saaneet mitään selvyttä alkuaikoina siitä, mikä järjestö todellisesti johti lakkoa. Ammattiuoiden, kommunisti- ja sosialistipuolueiden johtajat kieltäytyivät ottamasta vastuunalaisuutta päällensä lakon aikaansaamisesta. Ensin aluksi, kun lakkoja alkoi syntyä siellä ja täällä, saivat yksityiset

työvoimanostajat sovitetuksi niistä joitakin, mutta havaitsivat kuitenkin toimenpiteensä mitään merkitsemättömiksi sen jälkeen kun kaikkialta maan eri kulmilta saapui tietoja yhä uusien lakkojen alkamisista.

Tämän jälkeen turvautuivat tehtailijat ja muiden työmaiden omistajat hallituksen välitykseen ja pääministeri Blum piti radiopuheen, jossa hän kehoitti lakkoutuneita työläisiä alkamaan työskentelyn sekä vakuutti hallituksen tulevan toimimaan siihen suuntaan että lakkolaisten vaatimukset tulevat toteutetuksi. Blum antoi samalla kertaa työläisten tietoon uuden hallituksen ohjelman, jonka selitettiin olleen joksikin samanlaisen kuin mitä oli tässä maassa jonkunaikaa voimassa ollut ja sittemmin laittomaksi julistettu NRA. Sitäpaitsi selitettiin siihen sisältyneen kauaskantoisempia sosialistisia reformia kuin mitä NRA:n ohjelmassa oli; ollen niiden joukossa Ranskan Pankin, sotatarvetehtaiden ja yleisten käyttölaitosten kansallistuttamisetkin.

Tällä Blumin radiopuheella näytti ensin olevan jonkunverran lakkoaaltoa vaimentava vaikutus, mutta kun työläiset huomasivat etteivät työnantajat aiokaan suostua heidän vaatimuksiinsa, niin lisää työläisiä yhtyi lakkoon ja vakuuttivat he jatkavansa lakkoa siksi kunnes saavat mitä ovat vaatineetkin.

Tämän jälkeen vaativat työnantajat hallituksen ajamaan lakkoutuneet työläiset ulos tehtaistaan aseellisella voimalla, mutta hallitus kuitenkin kieltäytyi siitä ja vastustusta se sai myös kaikkien vapaa-mielisten hallituksen ulkopuolellakin olevien aineksien taholta. Näiden viimeksimainittujen aineksien tiedotettiin palanneen lakkoutuneiden työläisten väkivaltaisen työmaistaan uloajamisen tulevan aiheuttamaan esim. Pariisissa sellaisen verinäytelmän, joka tulisi vetämään vertoja niille vuoden 1848 taisteluille, joiden kautta sosialistipuolue tuli tuhotuksi ja

toinen Louis Napoleonin keisarikunta muodostetuksi.

Siitä päätäen, kun kommunistiset, ammattiunionistiset ja sosialistiset johtajat — kuten jo edellä mainittu — kieltäytyivät ottamasta vastuunalaisuutta päällensä lakon aikaansaamisesta, lienevät hekin pelänneet samaa kuin edellisetkin ainekset. Kaikille suurille johtajille olemme aina silloin, kun työn ja pääoman väliset suhteet kehittyvät kireäksi, havainneet olevan yhteistä sen, että he pyrkivät kieltämään kaiken vastuunalaisuuden niihin liikehtimisiin nähden jotka mahdollisesti tulevat asettamaan heidän turvallisuutensa vaaran alaiseksi. Palkkatyöläisten on tänäkin seikka tarpeellista painaa visusti mieliinsä tulevien tapahtumien varalta ja pitää se myös unohtumattomasti mielessään.

Kun Ranskan lakkoutuneita työläisiä ei uusi hallitukseen saanut alkamaan työhön lupauksia tekemällä, niin kolmannen lakkoviikon alussa kutsui pääministeri Blum General Confederation of Production ja General Confederation of Laborin edustajat Pariisin hotelliinsa neuvottelemaan tilanteen johdosta. Tämän hänen käsitettiin tehneen siksi, että hän pelkäsi muodostamansa uuden hallituksen tulevan joutumaan vakavaan tilanteeseen ja mahdollisesti kukistumaankin, jollei lakkoa saada pikaisesti sovitetuksi. Tähän mennessä olivat työvoimanostajat jo lupautuneet ottamaan käytäntöön nelikymmentuntisen työviikon, ylentää työläisten palkkoja ja tunnustaa uniot ehdolla, että hallitus pakottaa ne otettavaksi käytäntöön yleisesti lainsäätämisen kautta.

Tämän toimenpiteen kautta käsitettiin Blumin vahvistaneen uuden hallituksen asemaa, varsinkin sen jälkeen kun kutomotyöläisten ja kaivosmiesten ilmoitettiin alkaneen jälleen työhön. Mutta heti edellisten uutisten kintereillä seurasi tieto siitä että enemmistö lakkolaisista on päättänyt jatkaa taisteluaan siihen saakka, kunnes heille annetaan vakuudet siitä että he ovat todella jotakin voittaneet taistelunsa kautta. Ja niin puhkesi lisää lakkoja, etenkin Pariisissa, jossa hotelli-, kahvila-

ja ravintolatyöläiset yhtyivät lakkoon entistä suurempilukuisina.

Tällöin tuli hallitukselle kiire ja edustajahuoneen jäsenet hyväksyivät nelikymmentuntisen työviikkolain sekä lait, joiden perusteella työläisille on myönnettävä loma täydellä palkalla, yhteissopimusten teko-oikeus, vapauttaa sotaveteraanit viisien verojen maksusta ja palauttaa hallituksen palkkalistalla olevien työläisten palkat entiselleen. Nämä lait pitäisi tulla näinä päivinä käsittelyn alaisiksi senaatisa, jonka jälkeen — jos ne hyväksytään — ne tulevat lakivoimaisiksi.

Edellämainittujen ja muiden työsuhteita koskevien lakiesityksien edustajahuoneessa hyväksyminen aiheutti sen, että työläiset alkoivat lukuisissa työmaissa jälleen tehdä työtä. Mutta toistaiseksi lie-nee huomattava määrä työläisiä vielä lakossa ja jatkanevat he lakossaoloaan siksi kunnes senaattikin on hyväksynyt heitä koskevat lakiesitykset.

FASCISTITKIN TULIVAT NÄYT- TÄMÖLLE

Viimeisimpien uutisten mukaan ovat Ranskan fascistitkin ilmestyneet näyttämölle Pariisissa, jossa lakkoutuneet työläisetkin panivat toimeen mielenosoituskulkeita. Näiden kulkeiden aikana ryhtyivät fascistisen Croix de Feun jäsenet epävirallisiksi "järjestyksen" valvojiksi, mutta hallituksen taholta kuitenkin hajoitettiin niin fascistiset "järjestyksen" valvojajoukkueet kuin lakkolaisten mielenosoituskulkeetkin.

Myöhemmin ovat työläiset kuitenkin panneet toimeen isoja mielenosoituksia voittojensa johdosta useissa kaupungeissa, mutta niiden yhteydessä ei ole tapahtunut mitään vakavampia yhteenottoja, sillä fascistit enempää kuin hallitukseen eivät ole sekaantuneet niihin.

Fascistien esiintulo on johtanut siihen että hallituksen, joka yrittää kulkea keskietä, on täytynyt ryhtyä laatimaan lakeja, jotka tulevat kieltämään aseiden kanto-oikeuden poliittisilta aineksilta. Tämän lain sanotaan tähdätyn erikoisesti fascistista Tuliristiä vastaan.

Toinen tekeillä oleva laki koskee äärimmäisiä vasemmistolaisia ja voidaan heidät, jos tekeillä oleva laki tulee hyväksytyksi, asettaa syytteeseen yrityksistä johtaa työriitaisuudet taloudellisen vallankumouksen tielle.

LAKKOON JOHTANEET SYYT

Työläiset Ranskassa, samoin kuin kaikissa muissakin maissa, ovat joutuneet pitämään elämänsä yllä ahtaissa olosuhteissa. Vuosikautia on hallituksen taholta ja työvoimanostajain omistamissa sanomalehdissä luvattu heidän tilanteensa korjauksia, mutta niitä ei ole kuitenkaan toteutettu. Ahdinkotilan vallitessa, kun niin kutsutun poliittisen "Kansanrintaman" taholta jälleen luvattiin paljon hyvää työläisille, antoivat he äänensä "Kansanrintaman" kannattajille. Mutta samalla kertaa, ollakseen varmoja siitä ettei heitä tälläkertaa petettäisi, valmistautuivat he myös lakkotaistelun varalta.

Niinpä, kun tuli selväksi että hallituksen ohjaket joutuivat "Kansanrintamaan" lukeutuvien politikoitsijain käsiin, alkoi Ranskassa puhkeilla lakkoja siellä ja täällä; tototen se vain sitä että työläiset eivät enää tahtoneet jaksaa odottaa siihen saakka kunnes uusi hallitus olisi päässyt vallan satulaan. Muutamaa päivää ennen uuden hallituksen virkatehtäviinsä astumista oli jo satojatuhansia työläisiä lakossa, joten hallitusvaihdot tapahtui lakon aikana ja uuden hallituksen oli alettava heti toimenpiteisiin lupauksiensa toteuttamiseksi. Siinä tapauksessa, sen olivat työläisetkin jo todennäköisesti enna-

kolta laskeneet, jos hallitus olisi ottanut lakkovastaisen kannan, olisivat sen päivät olleet luetut. Joten uudella hallituksella oli vain kaksi vaihtoehtoa, joko ottaa lakkoutuneita työläisiä puoltava kanta tai luopua hallituksesta, joka olisi merkinnyt sitä ettei "Kansanrintamaan" lukeutuvilla politikoitsijoilla olisi elinikänsä aikana ollut mitään mahdollisuutta päästä Ranskan hallitusohjaksiin.

Uusi hallitus oli siis näinollen pakotettu menettelemään siten kuin se on tähän saakka menetellyt, mutta mitään varmuutta ei kuitenkaan ole siitä minkä kohtalon alaiseksi eduskunnassa hyväksytyt lakiesitykset joutuvat senaatissa. Todennäköiseltä kuitenkin näyttää, että ne tullaan sielläkin hyväksymään, mutta niiden käytännössä toteuttaminen riippuu kokonaan työläisten taloudellisesti järjestyneen voiman pakotuksesta, samoin kuin hyväksyminenkin.

Ranskan "työväen" politikoitsijain oli siis pakko tällä kertaa toimia siten, että pelastuivat häpeästä. Mutta ennen pitkää sen täytyy kuitenkin paljastaa oikea karvansa ja kykenemättömyytensä yhteiskunnallisten pulmien ratkaisussa. Ranskan nykyinen hallitus ei voi poistaa työttömyyttä sen paremmin kuin sen edellinäkään. Sen voivat tehdä vain taloudellisesti ja oikealla tavalla järjestyneet palkkatyöläiset yhteiskunnallisen vallankumouksen suorittamisen kautta. Ja Ranskan työläiset näkyvät olevan sillä tiellä paljon pitemmällä kuin mitä me olemme olettaneet heidän olevan.

